

En glad Robert fylder 50

Tekst: Christian Rye

Foto: Jan Høst-Aaris

En glad horsensianer fylder 50 år.

Robert Henningsen Jensen er en kendt skikkelse i gadebilledet. Ofte tager han turen fra sit hjem på Dagnæs Boulevard til byen og promenerer på Søndergade. Det bliver til en snak hist og pist. Altid synes han at være i godt humør og altid hilser han med et stort smil på læben.

Robert Henningsen, der søndag den 25. april runder de 50 år, skiller sig på mange måder ud fra flokken, og skæbnen har ramt ham hårdere end de fleste.

Han er skizofren - en sindssygdom, der medfører spaltning af personligheden. Det har, siden han var en ung mand, givet ham perioder med bl.a. svære depressioner og adskillige hospitalsophold.

Han er medicineret, hvilket

også giver ham problemer bl.a. i form af træthed. Men han har styr på sin sygdom, og han har en usædvanlig høj grad af erkendelse for sin egen situation.

Robert Henningsen Jensen har skrevet og udgivet en række bøger, hvori han på spændende og interessant vis skildrer en skizofrens tankevirk-somhed ud fra sin egen situation.

Ligeledes har han skrevet et par slægtsbøger om slægterne både på moderens og faderens side.

- Jeg vil efterlade mig et eftermæle

- Min første bog udgav jeg i 1979, og siden er det faktisk gået slag i slag med 14-15 bøger inklusiv slægtsbøgerne, fortæller Robert Henningsen Jensen.

- Jeg har selv betalt for udgivelse af alle mine bøger. Jeg er så heldig, at jeg får den højeste pension, jeg ryger ikke, og jeg drikker ikke. Jeg betaler min mor for kost og logi, men ellers sætter jeg simpelt-hen al min energi ind på mine bøger.

Jeg vil gerne efterlade mig et eftermæle både over min slægt og mit eget sjælelivs historie. Det næste, jeg gerne vil igang med, er udgivelse af gamle fotografier med forbindelse til min slægt, men jeg har også planer om en ny bog med titlen »Udpluk af en evigt omstridt, sindsyg åndsyrstes tanker».

- Ofte går der flere måneder mellem at jeg skriver. Så pludselig kommer der en masse erindringer og tanker, der flyder fra mig.

Så skriver jeg en masse ned, lynhurtigt, og senere arbejder

jeg med stoffet og med sproget. Men jeg skriver kun, når jeg er oplagt. Pludselig er ånden over mig, og så kan jeg arbejde i flere timer i træk.

Robert Henningsen Jensen er ud af en slægt med mange slagtere, og han kom også selv i lære på slagteriet i Horsens. Allerede som ganske ung mand, mens han arbejdede på slagteriet, blev han klar over, at der var »noget galt« med ham. Han vidste, at alt det, han havde planlagt at stræbe mod at nå i livet, styrtede sammen over ham.

- Jeg følte, at hele min verden styrtede sammen, fortæller Robert Henningsen. Jensen. Det var rædselsfuldt. Sørgeligt. Tragisk. Jeg var klar over, at jeg var færdig. Jeg var mærket livsvarigt.

- Det var egentlig mig selv, der først blev klar over, at jeg var syg, og da jeg udgav min første bog, sagde daværende overlæge, psykiater Martin Aggernæs, at jeg havde en sjælden grad af sygdomserkendelse, og karakteristisk for mig frem for andre skizofrene er nok, at jeg er mere fornuf-tig, end befolkningen nok tror.

- Men hvis ikke jeg havde haft en usædvanlig rar o forstående mor, så var jeg brudt sammen og var blevet svingdørspatient på hospitalerne.

Jeg ville nok blive betrag-tet som en af byens største tosser, og så var jeg aldrig blevet en anerkendt forfatter. Det er på grund af min mor og fordi jeg lever i verdens bedste velfærdssamfund, at jeg har fået kræfter til at frembringe mit forfatterskab. Hvis ikke jeg havde haft min mor, var jeg blevet slået ud for livstid.

Ti tusinde psykiatere, præster og overlæger kan ikke gøre det ud for en kærlig mor.

- Folk af min slags de fleste steder i verden bukker under enten på grund af sociale, in-humane eller politiske forhold. Sindslidende bliver ka-nøftet overalt i verden. Hvis jeg havde været statsborger i Østeuropa, inden Jerntæppet faldt, var jeg blevet spærret inde, og mine bøger var blevet brændt. Så havde man ikke hørt mere til Robert.

- Engang troede jeg, at jeg var udstødt

- *Med din sygdomserkendelse kunne du måske hjælpe andre skizofrene, der har svært ved at tackle egen situation?*

- Det er rigtigt, at jeg virker meget frisk. Men når jeg kommer i byen, kommer jeg, når jeg er frisk. Jeg har livsvarigt små depressioner. De kommer gang på gang. Jeg er ikke så psykisk stærk, som man måske skulle tro, så det har jeg ikke kræfter til. På grund af medicinen ligger jeg tit i sengen, og mit overskud er koncentreret om mit forfatter-skab. Jeg vil gerne fortælle ef-tertiden, hvor hårdt det er for sindslidende at blive dolket og hvor hårde visse mennesker er i deres nedstirren af psy-kisk syge mennesker.

- Men heldigvis har jeg mange venner. Engang troede jeg, at jeg var udstødt, men jeg har opdaget, at selv mens jeg var allermost syg, var der mange mennesker, der var venlige mod mig. Naturligvis kan man aldrig gøre alle tilpas, og der er da mange, der ikke bryder sig om sådan en som mig.

Jeg tror, at jeg altid vil være en omstridt person bl.a. i kraft af mit sjældne og følelseladte forfatterskab. Jeg tror, at jeg med tiden vil være evigt om-stridt, og det ønsker jeg at være - ellers vil jeg ikke være noget værd som forfatter. Jeg har skrevet nogle barske sandheder, og derfor vil der altid være nogle mennesker, der stejler.

- Min spådom er, at mit for-fatterskab lever om hundrede år, og hvis jeg er meget heldig, så bliver det en klassiker. Men mit gennembrud vil først komme 30-40 år efter, at jeg er død.

- Men havde jeg ikke haft bogbinder Orla Christensen og hans kone til at hjælpe mig, var jeg blevet leet ihjel som forfatter. Et ugeblad skrev engang om mig, at jeg var ord-blind. Det er ikke rigtigt. Jeg læser og skriver lige så godt som de fleste mennesker, men Orla Christensen og hans kone har hjulpet med tegnsæt-ning og rettet de stavfejl, der måtte være.

99 pct. at det sproglige indhold er mit, og den sidste procent er bogbinderens. Mit hjerte vil hænge ved det ægte-par resten af mit liv.

- Sindslidende er sårbare og svage

- Jeg bliver så glad, når jeg opdager, at der er mennesker, man kan stole på. Alle menne-sker bliver dolket engang imellem, men syge mennesker mærker skuffelsen og smer-ten hundrede fold. Mange

sindslidende mennesker er meget følsomme, sårbare og svage. Vi sindslidende har ikke den åndelige råstyrke, som et normalt, psykisk sundt menneske er i besiddelse af. Derfor gør det utrolig ondt på mange syge mennesker at blive svigtet - så ondt, at nogle begår selvmord deraf.

Robert Henningsen Jensen erkender, at han selv har været så langt ude, at han forsøgte at tage sit eget liv. Det ligger nu næsten 30 år tilbage, men han husker det stadig meget tydeligt. Det var noget, han planlagde i trods, i panik og i en aggressionstilstand.

Han forklarer, at i det øjeblik, man bliver klar over, at dette ikke går godt, at man dør af det, så bliver man mærkelig tilpas og chokeret. Robert Henningsen Jensen fortæller, hvordan han med stort besvær fik løkken af halsen uden at miste fodfæste på det stillads, han havde stillet sig på.

- Jeg har været privilegeret

- Når jeg nu skulle blive så hårdt ramt, så har jeg været utrolig privilegeret ved at kunne bo hjemme og i det hele taget bo i et velfærdssamfund. Så skal man gå hen og blive skizofren, så skal man i alle tilfælde sørge for at blive syg i Danmark.

- *Er du ikke bitter over den situation, du er i?*

- Egentlig ikke ret meget - kun i perioder. Jeg har ikke noget at skjule eller skamme mig over, og jeg har altid været forsonet med mit livs skæbne.

- Egentlig er jeg som men-neske en dybt tragisk skikkelse. Sådan vil eftertiden sikkert også bedømme mig. Men

jeglever-synes jeg - i verdens mest harmoniske samfund. Derfor har jeg overlevet. Mange mennesker af min type rundt omkring i verden bliver spærret inde. Der bliver gjort kort proces. Fordi jeg har fået lov til at vokse op i et mildt land, tror jeg, at mit forfatter-skab er sjældent og vil leve. Jeg tror lidt som H. C. Ander-sen, at jeg er en grim ælling, der måske engang bliver en smuk svane.

- Normal bliver jeg aldrig

- *Har du tænkt over, hvad du ville have lavet, hvis du havde været normal?*

- Normal bliver jeg aldrig. Jeg skulle nok aldrig have været slagter. I længden er det en lidelse at arbejde på et slagteri. Hvis folk i bedre stillede sociale lag vidste, hvor hårdt det er at arbejde på et slagteri, ville de blive chokeret. En slagteriarbejder skal præstere det umenneskelige.

Engang vil man måske sige om vort århundredes slagteri-arbejdere, at de var galajsla-ver - de manglede kun lænken om benet, så var parallellen fuldkommen! Jeg har aldrig mødt en samfundsklasse, der i den grad glider sig selv op til gavn for det øvrige samfund. Og de får såmænd ingen tak for det.

- *Hvordan skal du fejre din fødselsdag?*

- Vi bliver nok 13.

- *Du er ikke overtroisk?*

- Nej, det er jeg ikke. Man siger ganske vist, at 13 er et uheldigt tal. Men så vil jeg sige: »Jamen er det uheldigt, så må det have noget med skæb-nen at gøre». Det betyder hø-jere styrelse, og så mener jeg, at det er et heldigt tal. Så skal alt nok ende godt.

DEL AF BYBILLEDET

Robert Henningsen Jensen hører med til det horsensi-anske bybillede. Mange ken-der ham som en glad horsen-sianer, der altid er smilende og hilser på folk, han ken-der. Men bag den glade facade ligger en skæbne. Robert Henningsen Jensen er ski-zofren, og det har han skild-ret i en række bøger, som han for egen regning har ud-givet. Søndag den 25. april fylder han 50 år. (Foto: Jan Høst-Aaris)

Citater af Robert Henningsen Jensen

Robert Henningsen Jensen har i den sidste halve snes år beskæftiget sig med at skrive bl. a. sine erindringer og om sin situation som skizofren og sindslidende. Desuden har Robert Henningsen Jensen skrevet slægtsbøger om slægten både på sin fars og mors side.

Senest har han udgivet bogen »Udpluk af den geniale doktor Kullers udødelige erindringer og tanker«.

Selv beskriver han sin bog på denne måde:

En gal mands skriverier til sin samtid og efter-tid.

En alfabets tanker.

En degenereret, fedladen, forspist, selvoptaget, småtosset, midaldrende mands alvorlige intellek-tuelle overvejelser.

Af andre citater fra bogen kan nævnes:

»En virkelig sandhedselskende åndsaristokrat går aldrig ind i politik«.

»En evig psykologisk realitet: Næsten alle bede-mænd i verden elsker døden«.

»Vil man tænke originalt, skal man gå bort fra tidens åndelige strømninger«.

»Universet er absolut kun delvis ærlig overfor menneskeslægten«.

»En evig fællesmenneskelig gåde: Hvorfor er jeg netop mig?»